

Epistola întâi către Timotei– Stanley Bruce Anstey

Scopul epistolei

Preocuparea apostolului Pavel în această epistolă este ca creștinii credincioși să trăiască în ordinea corectă în casa lui Dumnezeu și astfel să dea mărturie lumii despre adevăratul caracter al lui Dumnezeu ca Mântuitor și Dumnezeu Creator. Pavel îi dă lui Timotei o însărcinare apostolică de a-i instrui pe credincioși în mod corespunzător în doctrină și practică.

Pentru ca Timotei să poată prezenta credincioșilor ordinea morală a casei, el însuși trebuie să o înțeleagă clar. De aceea, Pavel spune: „Îți scriu acestea sperând să vin la tine mai curând; iar dacă voi întârzia, ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului.” (1 Timotei 3.14,15). Așadar, Pavel continuă să îi prezinte lui Timotei ordinea morală a casei, conform voinței lui Dumnezeu, astfel încât Timotei să aibă un model cu care să lucreze pentru a-i îndruma pe credincioși să se comporte într-un mod adecvat casei. Dumnezeu a păstrat această scrisoare inspirată pentru noi, pentru ca noi să avem în mâinile noastre modelul casei Sale și să știm astfel cum trebuie să ne comportăm în ea.

Ce este casa lui Dumnezeu în creștinism?

Ne-am putea întreba: „Ce este casa lui Dumnezeu?”. Cel mai simplu răspuns este: este poporul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu este casa lui Dumnezeu în administrația creștină.

În vremurile Vechiului Testament, casa lui Dumnezeu era o clădire propriu-zisă, făcută din pietre și lemn și acoperită cu aur (1 Împărați 5-6). Deoarece casa lui Dumnezeu în vremurile Vechiului Testament era o clădire la propriu, unii cred că ea este ceva exterior și fizic - cum ar fi sala de adunare sau capela în care creștinii se întâlnesc pentru a se închina și a sluji [prin Cuvânt] în creștinism - dar acest lucru nu este adevărat. Casa lui Dumnezeu de astăzi *nu este* o clădire în adevăratul sens al cuvântului, ridicată de mâini omenești; ea este o „casă spirituală” formată din credincioși care cred în Domnul Isus Hristos și care sunt considerați „pietre vii” în clădirea Sa (Evrei 3.6; 1 Petru 2.5).

Așa cum am menționat mai devreme, casa lui Dumnezeu în creștinism este formată din poporul lui Dumnezeu. Dar din moment ce casa a fost afectată de stricăciune încă de la începutul istoriei mărturiei creștine și din moment ce în casă există un amestec atât de adevărați credincioși în Dumnezeu, cât și de simpli credincioși mărturisitori, Sfânta Scriptură prezintă casa lui Dumnezeu sub două aspecte.

Două aspecte ale casei lui Dumnezeu

Așa cum Dumnezeu a locuit odinioară în casa Sa, tot așa El locuiește acum *în și cu* [printre] credincioșii (Efeseni 2.22; Ioan 14.17). Așa cum am menționat mai devreme, există două aspecte în Sfânta Scriptură:

- În primul rând, credincioșii sunt văzuți ca „pietre vii” în „casa spirituală” a lui Dumnezeu (1 Petru 2.5; 1 Corinteni 3.9b). În acest sens, casa este văzută ca fiind în construcție; ea nu este finalizată până când ultimul credincios nu este salvat și introdus în structură (Efeseni 2.20,21). După aceea, Domnul va veni și va lua Biserica (Adunarea) acasă în glorie, la răpire. Hristos este Constructorul (Matei 16:18) și Administratorul (Efeseni 3.9) clădirii. El este, de asemenea, „Fiul peste casa Lui” (Evrei 3.6).
- În al doilea rând, casa lui Dumnezeu este văzută ca „locuința lui Dumnezeu” pe pământ (Efeseni 2.22; 1 Timotei 3.15; 1 Corinteni 3.9b). În acest sens, Dumnezeu locuiește în prezent în casă, iar oamenii au partea lor în construirea casei. Unii construiesc cu materiale bune, iar alții cu materiale rele (1 Corinteni 3.9-17). Ca urmare, în casă a intrat multă dezordine și acum ea a devenit ca o „casă mare”, plină de confuzie și stricăciune. În această privință, casa este alcătuită dintr-un amestec de credincioși adevărați și de credincioși de formă, care se declară credincioși, dar nu sunt (1 Corinteni 3.17; 2 Timotei 2.20; 1 Petru 4.17). Deoarece Duhul Sfânt locuiește în casă, falșii creștini, care se declară creștini și care se află acolo, sunt în exterior (superficial) „părtași ai Duhului Sfânt”, fără ca Duhul să locuiască de fapt în ei (Evrei 6.4; compară simbolic Exodul 30.25-29 cu Exodul 30.30).

Câteva diferențe între cele două aspecte

- Primul aspect vede casa ca fiind formată doar din credincioși adevărați. Cel de-al doilea aspect îi vede amestecați pe credincioșii adevărați cu cei care spun că sunt credincioși, dar nu sunt. În consecință, nici o adunare locală nu este menționată vreodată în Scriptură ca fiind casa lui Dumnezeu; casa lui Dumnezeu este un domeniu mai mare decât adunarea locală. În acest al doilea aspect, ea cuprinde întreaga confesiune creștină de pe pământ.
- În primul aspect, casa lui Dumnezeu este privită din punctul de vedere al *suveranității lui Dumnezeu* (Efeseni 2.20,21); în al doilea aspect, este privită din punctul de vedere al *responsabilității omului* (1 Petru 4.17).
- În primul sens, Hristos este *Maestrul constructor* (Matei 16.18); în al doilea sens, *oamenii* sunt văzuți ca fiind colaboratori la construcție (1 Corinteni 3.11-15).
- În primul sens, oamenii devin parte a casei *prin credința în Evanghelie*; în al doilea sens, oamenii intră în casă *prin mărturisirea lui Hristos* (2 Timotei 2.19) sau prin *botez* (care este mijlocul formal de intrare în casă).
- În primul aspect, credincioșii *sunt* casa (Evrei 3.6; 1 Petru 2.5); în al doilea aspect, credincioșii (și falșii mărturisitori ai credinței) *sunt în casă* (1 Timotei 3.15; 2 Timotei 2.20).
- În primul aspect al casei, Duhul lui Dumnezeu locuiește „în” credincioși (Ioan 14.17; Faptele apostolilor 2.4); în al doilea aspect, Duhul lui Dumnezeu locuiește atât „în” cât și „cu” [sau printre] credincioși (Ioan 14.17; Faptele apostolilor 2.2; 1 Corinteni 3.16,17).
- Primul aspect descrie casa lui Dumnezeu conform *gândurilor lui Dumnezeu*, în timp ce al doilea aspect descrie mai mult casa conform *mărturisirii exterioare*.

Casa lui Dumnezeu în Vechiul Testament era formată din două clădiri adiacente: Casa Domnului (1 Împărați 5-6) și Casa împăratului Solomon (1 Împărați 7). Aceste două clădiri sunt simbolice pentru cele două aspecte ale casei lui Dumnezeu de astăzi. Casa Domnului (Templul) era

deschisă tuturor celor care veneau să se închine lui Dumnezeu și avea chiar și o curte pentru păgâni. De altfel, nu toți cei care mergeau la Templu aveau neapărat credință adevărată. Este o imagine a celui de-al doilea aspect al Casei lui Dumnezeu de astăzi, unde există un amestec de credincioși adevărați și simpli mărturisitori. Propria casă a lui Solomon era o serie de clădiri interconectate care erau închise pentru toți, cu excepția lui și a familiei sale. Cei care nu erau iudei, care vizitau țara, și alte persoane din Israel nu aveau acces la această casă. Ea este un model pentru primul aspect al casei, care este formată doar din credincioșii adevărați - cei care aparțin familiei lui Dumnezeu.¹

Casa lui Dumnezeu - un vas de mărturie

Cei doi termeni principali folosiți de Duhul lui Dumnezeu pentru a descrie Biserica lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură sunt *Trupul lui Hristos* și *Casa lui Dumnezeu*. Biserica ca trup al lui Hristos apare doar în patru epistole - Romani, 1 Corinteni, Efeseni și Coloseni - dar Biserica ca și casă a lui Dumnezeu se găsește în aproape toate epistolele. Casa lui Dumnezeu ocupă, așadar, o parte mult mai mare din Noul Testament. Ideea principală cu privire la trupul lui Hristos este *unitatea* vizibilă, în timp ce ideea principală cu privire la casa lui Dumnezeu este *mărturia publică*.

Biserica (Adunarea), privită ca o casă, este vasul prin care Dumnezeu este reprezentat pe pământ. Așa cum am menționat deja, marea sarcină a casei lui Dumnezeu este de a prezenta adevăratul caracter al lui Dumnezeu în fața lumii. Apostolul Petru arată acest lucru în prima sa epistolă. După ce vorbește despre casa lui Dumnezeu ca despre o „casă spirituală”, el spune că cei care o formează trebuie să „vestească virtuțile Celui care i-a chemat «din întuneric la lumina Sa minunată»” (1 Petru 2.5-9). Oamenii ar trebui să poată privi la casa lui Dumnezeu și să-L cunoască pe Dumnezeu. Putem afla anumite lucruri despre locuitorul unei case uitându-ne la casa acestuia. Dacă grădina este neîngrijită, sunt gunoaie, casa trebuie zugrăvită etc., putem concluziona că, probabil, și în interior arată la fel, iar acest lucru ne spune ce fel de persoană este proprietarul. În schimb, dintr-o casă bine îngrijită putem concluziona (din ceea ce vedem) că proprietarul este probabil o persoană ordonată. Prin urmare, avem și o imagine asupra caracterului său. Dumnezeu vrea să fie la fel cu casa Sa; El vrea ca în ordinea din casa Sa să fie revelat caracterul Său.

Din moment ce poporul lui Dumnezeu este casa lui Dumnezeu, lumea ar trebui să poată să ne privească - în ceea ce privește caracterul și comportamentul nostru - și să vadă adevăratul caracter al lui Dumnezeu. După cum am menționat mai devreme, casa lui Dumnezeu are legătură cu mărturia publică a lui Dumnezeu pe pământ; această epistolă se concentrează pe exterior - pe ceea ce este văzut de oameni. Prin urmare, epistola nu se referă la privilegiile interne ale Adunării. J.N. Darby spune:

Pretutindeni aici este vorba de ceea ce se cuvine în exterior pentru o umblare corectă, de ceea ce se cuvine, fie din perspectiva poziției indivizilor, fie din perspectiva lumii. [...]

¹ A se vedea J.N. Darby, *Betrachtungen über das erste Buch der Könige (Synopsis)*, capitolele 5-7.

Apostolul [dă] instrucțiunile de aici numai în vederea ordinii exterioare, a menținerii a ceea ce este respectabil în ochii tuturor oamenilor.²

Această parte a adevărului este adesea neglijată. Creștinii spun adesea: „Lui Dumnezeu nu-I pasă cum arătăm pe dinafară; contează ce avem în interior”. Uneori se citează 1 Samuel 16.7 pentru a susține acest lucru: „Omul se uită la înfățișare, dar Domnul se uită la inimă”. Dar chiar acest verset nu face decât să sublinieze faptul că trebuie să fim atenți la mărturia noastră exterioară. Deoarece oamenii nu pot vedea ce este în inima noastră - doar Dumnezeu poate - ei trebuie să acorde atenție la exterior. Și ce învață ei despre Dumnezeu uitându-se la noi? Cu siguranță, cel mai important lucru este să ai o relație interioară cu Dumnezeu prin credință (o viață de părtășie), dar acesta nu este singurul lucru de care creștinii credincioși ar trebui să fie preocupați. Avem o responsabilitate pentru modul în care suntem văzuți în fața lumii și pentru modul în care mărturia noastră personală Îl reflectă pe Dumnezeu. Aceasta este povara apostolului în această epistolă.

Caracterul casei lui Dumnezeu

Deoarece scopul principal al casei lui Dumnezeu este de a arăta adevăratul caracter al lui Dumnezeu în fața lumii, misiunea creștinului credincios în lume este de a descoperi caracterul Său în două moduri:

- Ca *Dumnezeu-Mântuitor*: atitudinea Sa de har față de toți oamenii ar trebui „dată la timpul ei” (1 Timotei 2.3-6). Din casa lui Dumnezeu ar trebui să se audă „Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeului” (1 Timotei 1.11).
- Ca *Dumnezeu-Creator*: standardele Sale morale trebuie să fie dezvăluite în fața tuturor oamenilor (standardele morale de comportament nu sunt o revelație creștină; ele au fost așteptate de la oameni încă de la începutul creației). Deoarece sfințenia aparține casei lui Dumnezeu (Psalmul 93.5), toți cei din acea casă sunt responsabili de menținerea sfințeniei în viața lor (la evlavie se face aluzie de mai multe ori în această epistolă; de aceea ea este numită și „epistola evlaviei practice”).

Aceste două teme se regăsesc în întreaga epistolă. Prima temă - Dumnezeu este Dumnezeu-Mântuitor - se referă la mărturia pe care *o dăm*. Cea de-a doua temă - Dumnezeu este Dumnezeul-Creator - se referă la mărturia pe care *o trăim*. Deoarece o casă își ia caracterul de la locuitorii ei, atât atitudinea lui Dumnezeu față de oameni, ca Dumnezeu-Mântuitor, cât și drepturile Sale ca și Creator, trebuie să fie exprimate în cei care alcătuiesc casa Sa.

Credincioșii sunt în casa lui Dumnezeu în orice moment

Ca parte a Casei lui Dumnezeu, creștinii credincioși se află mereu în ea - nu doar atunci când sunt adunați cu alți creștini credincioși în cadrul studiilor biblice, așa cum se crede de obicei. Deoarece ne aflăm *totdeauna* în casa lui Dumnezeu, avem responsabilitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în *orice moment*. Prin urmare, lucrurile asupra cărora Pavel insistă în această epistolă cu privire la doctrină și practică se aplică credincioșilor în toate domeniile vieții lor

² J.N. Darby, *Betrachtung zu 1. Timotheus (Synopsis)*, capitolul 5. Sursa: www.bibelkommentare.de.

publice. Acest lucru se face prin vestirea Evangheliei despre harul și gloria lui Dumnezeu tuturor celor pe care îi întâlnim și prin respectarea standardelor morale de conduită în viața noastră.

Declinul Casei lui Dumnezeu în timpurile moderne

Dumnezeu a încredințat oamenilor grija casei Sale în timpul absenței Domnului (Matei 24.45). Din nefericire, ei au ignorat ordinea Sa și au introdus propria lor ordine. Ca urmare, în casă au fost introduse tot felul de lucruri care nu au ce căuta acolo, iar rezultatul este multă dezordine. Astăzi există atât de multă ruină și confuzie în casa lui Dumnezeu, încât a rămas foarte puțin care să semene cu modelul dat în Cuvântul Său. Pavel compară starea actuală a casei cu „o casă mare” care este plină de dezordine (2 Timotei 2.20). Casa fiecărui om are o anumită ordine, și nu este altfel în cazul casei lui Dumnezeu. Ar fi nepotrivit ca cineva să intre în casa altei persoane și să schimbe sau să tulbure ordinea de acolo. Și totuși, exact asta au făcut creștinii (și creștinii care se declară creștini) în casa lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este indiferent la acest lucru, ci exercită astăzi judecata în casa Sa într-un mod guvernamental (1 Petru 4.17; 1 Corinteni 11.30-32).

În prima epistolă către Timotei se subliniază cu atenție ordinea corectă în casa lui Dumnezeu. Învățăm de aici care este dorința lui Dumnezeu în legătură cu ordinea Sa. În cea de-a doua epistolă a lui Pavel către Timotei, vedem că Dumnezeu ne oferă harul Său, atunci când casa este în dezordine. Învățăm de aici că există o cale pentru credincioși în mijlocul declinului și al eșecului.

În momentul scrierii primei epistole, declinul mărturiei creștine începuse deja. „Unii” se abătuseră deja de adevăr (1 Timotei 1.6,19). Pavel a avertizat că declinul va continua (1 Timotei 4.1). Diferența dintre cele două epistole este că în prima epistolă se vede masa creștinilor care dorește să se ridice la înălțimea responsabilității lor de a menține ordinea în casa lui Dumnezeu, chiar dacă *unii, puțini s-au abătut*. În cea de-a doua epistolă este invers: masa creștinilor s-a abătut (2 Timotei 1.15) și doar *câțiva au rămas credincioși* (fideli) (2 Timotei 1.16-18; 4.11).

Caracterul personal al lui Timotei

Deoarece Timotei era tânăr (1 Timotei 4.12), unii cred că această epistolă a fost scrisă pentru tinerii care se luptau cu problemele tinereții - ispitele lumii, ale cărnii și ale diavolului. Dar dacă citim această scrisoare ca fiind un sfat pentru tinerii lumești, o scoatem din context. Este clar că nu a fost scrisă în acest scop - deși s-ar putea face anumite aplicații (Psalmul 119.96). Timotei nu era un tânăr creștin frivol și indiferent, care se lupta cu problemele tinereții; el era un „om al lui Dumnezeu” care lucra în slujba Stăpânului său (1 Timotei 6.11; 2 Timotei 3.17). Pavel a putut spune despre el: „Pentru că nu am pe nimeni de același gând, care să se îngrijească în adevăr de cele despre voi; pentru că toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos. Cunoașteți însă încercarea lui, că a slujit împreună cu mine pentru Evanghelie ca un copil pentru tatăl său.” (Filipeni 2.20-22). Așadar, contextul și cea mai importantă interpretare a epistolei este că apostolul dă o însărcinare unui tânăr slujitor evlavios, care are la inimă interesele lui Hristos. Fiind vorba de o scrisoare pastorală, ea este plină de sfaturi și încurajări din partea apostolului către Timotei pentru lucrarea pe care Domnul i-a dat-o să o facă.

Scrisorile pastorale

Prima epistolă către Timotei este prima dintre cele patru „scrisori pastorale” ale lui Pavel. Ele se află împreună în Bibliile noastre: Epistolele I și II către Timotei, Tit și Filimon. (Apostolul Ioan a scris și el două scrisori „pastorale” inspirate: Epistola a doua a lui Ioan și Epistola a treia a lui Ioan). Aceste scrisori „pastorale” ale lui Pavel au un caracter diferit față de celelalte nouă scrisori anterioare. Epistolele pastorale se adresează unor persoane anume și conțin sfaturi personale și evlavioase pentru cei cărora le sunt scrise, în timp ce celelalte epistole se adresează unei adunări sau unui grup de adunări (de exemplu, Epistola către Galateni). Epistola către Evrei este de asemenea considerată ca aparținând epistolelor pauline; acest lucru poate fi dedus din remarcile interne și din stilul scrierii sale, precum și dintr-o observație făcută de apostolul Petru (2 Petru 3.15,16). Ea nu se adresează unei adunări sau unui individ, ci iudeilor care mărturiseau creștinismul. Ea este clasificată ca fiind o epistolă „generală” și a fost scrisă evreilor, oriunde s-ar fi aflat pe pământ (dar mai ales celor din țara lui Israel). Epistola către Evrei se găsește în Bibliile noastre împreună cu ultimele șapte epistole generale.

Structura generală a epistolei

Prima epistolă către Timotei este formată din două părți. *Prima parte* este introducerea din capitolul 1, în care Pavel îi dă lui Timotei însărcinarea sa apostolică. *Cea de-a doua parte* este formată din capitolele 2-6, care alcătuiesc partea principală a epistolei. În aceste capitole, Pavel prezintă modelul pentru ordinea morală a casei lui Dumnezeu. El abordează cele trei domenii principale de privilegii și responsabilități din casă și stabilește conduita morală adecvată pentru fiecare dintre ele.

- **Capitolul 1:** însărcinarea apostolică a lui Pavel către Timotei.
- **Capitolul 2:** Pavel abordează subiectul *preoției* în casa lui Dumnezeu.
- **Capitolul 3:** Pavel abordează subiectul *funcției* în casa lui Dumnezeu.
- **Capitolul 4:** Pavel vorbește despre exercitarea *darurilor* în casa lui Dumnezeu.
- **Capitolele 5 și 6:** În plus față de aceste trei domenii de privilegii și responsabilități, Pavel abordează *părtășia* în casa lui Dumnezeu. În aceste ultime două capitole, el abordează aproximativ douăsprezece relații diferite, pe care le avem unii cu alții în casă și redă comportamentul adecvat pentru fiecare relație.